

Den yndigste Rose er funden

Den yn - dig-ste ro - se er fun - den blandt sti - ve-ste tor - ne op -

run - den, vor Je - sus, den dej - lig-ste po - de blandt

syn - di - ge men - ne - sker gro' - de.

2. Alt siden vi tabte den Ære
Guds Billedes Frugter at bære,
var Verden forvildet og øde,
vi Alle i Synden bortdsøde.

3. Da lod Gud en Rose opskyde
og Sæden omsider frembryde,
at rense og ganske forsøde
vor Slægts den fordærvede Grøde.

4. Al Verden nu burde sig fryde,
med Salmer mangfoldig udbryde;
men Mangen har aldrig fornummen,
at Rosen i Verden er kommen.

5. Forhærdede Tidselgemytter,
saa stive som Torne og Støtter,
hvi holde I Eder saa ranke
I Stoltheds fordærvede Tanke?

6. Ak, søger de ydmyge Steder,
i Støvet for Frelseren græder!
saa faar I vor Jesus i Tale,
thi Roserne vokse i Dale!

7. Min Jesu, du skal være
min Rose, mit Smykke, min Ære;
de giftige Lyster du døder,
og Korset saa liflig forsøder!

8. Lad Verden mig Alting betage.
lad Tornene rive og nage.
lad Hjertet kun daane og briste,
min Rose jeg aldrig vil miste!

H. A. Brorson.

Wittenberg 1542
1732